ΤΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟ ΘΟΘΑΓΙΑ

Ο ΘΑΜΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

— Τί χιονιὰ ἡ φετεινή! Σίγουρα θὰ κατέβουν λύκοι... Γύρισε τὰ κάστανα, Φίλιππα, νὰ μὴ καοῦν.

Πρόλαβε ὅμως ἡ Τερέζα καὶ γύρισε τὰ κάστανα γιὰ νὰ καλοπιάση τὸν παποῦ. Σύρθηκε ὕστερα σὰν γατίτσα κοντά του, μὲ χίλια σκέρτσα :

— Παποῦ, θὰ μᾶς πῆς κανένα παραμύθι γιὰ λύκους ;

— Ναί, παιδί μου. Θὰ σοῦ πῶ τὸ παραμύθι τῶν Γάλλων ποὺ κατέβηκαν σὰν λύκοι ἀπὸ τὸ βουνὸ γιὰ νὰ πιοῦν τὸ αἷμα τῆς Ἱσπανίας.

— Ἀλήθεια, παποῦ ;

Ὁ Φίλιππας, ποὺ διάβαζε τὸ γαλλικό του μάθημα, σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Θὰ μᾶς πῆς γιὰ τὴν πολιορκία τῆς Σαραγκόσας, παποῦ ;

— Ναί, παιδί μου ! Πρόσεχε ὅμως τὰ κάστανα καὶ μὴν ἀφήσης νὰ σβύσῃ ἡ φωτιά.

— Προσέχω ἐγώ παποῦ ! εἶπε ἡ Τερεζίτα.

***

— Λοιπόν, παιδιά μου, ἕνα βράδυ χιόνιζε ὅπως ἀπόψε, φοβόμαστε πὼς τὸ πρωῖ θὰ κατεβοῦν οἱ λύκοι.

— Καὶ κατέβηκαν, παποῦ ;

— Ὄχι, ἀλλὰ κατέβηκαν οἱ Γάλλοι καὶ μᾶς κατάστρεψαν τὰ σπαρτά μας τόσο ποὺ ἔπεσε μεγάλη πεῖνα στὸν τόπο καὶ δὲν εἴχαμε ὅπως ἀπόψε οὔτε κάστανα στὴ φωτιά.

Ἐκεῖ ποὺ καθόμαστε κοντὰ στὴ φωτιὰ ἀκούσαμε νὰ χτυποῦν δυνατὰ στὴν πόρτα... Ὁ πατέρας μου ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ σπῆτι ἕνας στρατιώτης γάλλος χιονισμένος καὶ παγωμένος ἀπὸ τὸ κρύο. Τὸ ἄλογό του ἦταν κι' αὐτὸ παγωμένο καὶ κατάκοπο.

— Καὶ τί ἤθελε παποῦ, ὁ στρατιώτης ;

— Δὲν ξέραμε τὴν γλῶσσά του, ἀλλὰ καταλάβαμε ὅτι ζητοῦσε καταφύγιο γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ ἄλογό του. Δέσαμε λοιπὸν τὸ ἄλογο στὸ ἀχοῦρι καὶ βοηθήσαμε τὸν στρατιώτη νὰ συνέλθῃ. Τοῦ δώσαμε κρασὶ καὶ ἕνα κομμάτι χοιρινὸ τὸ χάρηκε τόσο, ὥστε ἔλεγε ἕνα σωρὸ πράμματα στὴ γλῶσσά του. Ἐμεῖς ὅμως δὲν καταλαβαίναμε τίποτε.

Κατόπιν τὸν βάλαμε νὰ κοιμηθῇ σ' ἕνα καλὸ κρεββάτι καὶ οὔτε παρατηρήσαμε ὅτι ἦταν ἀγγελιοφόρος. Θὰ πήγαινε βέβαια κάμμιὰ διαταγή, γιὰ νὰ σφάξουν ὅσους μποροῦν περισσότερους ἱσπανοὺς ἢ νὰ κάψουν τὴν Σαραγκόσα. Τὸ πρωῖ ὅταν σηκώθηκε ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος καὶ ζήτησε τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ φύγῃ. Τὸ ἄλογο ὅμως κούτσαινε, γιατὶ ὁ πατέρας μου τοῦ εἶχε κάνει τὴν νύχτα μιὰ πληγὴ στὸ πόδι.

— Γιατὶ παποῦ ;

— Γιὰ νὰ μὴν πάει τὴ διαταγή ποὺ κρατοῦσε ἐπάνω του ὁ Γάλλος στοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἱσπανίας.

— Ἄ ! τὶ κακὸ πρᾶμα ὁ πόλεμος...

— Λοιπόν, ὅταν ὁ γάλλος εἶδε ὅτι δὲν εἶχε ἄλογο γιὰ νὰ φύγῃ στεναχωρέθηκε πολύ. Ὁ πατέρας μου τότε τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ μὲ νεύματα ὅτι ἐκεῖ κοντὰ κάπου, εἶχαν ἕνα καλὸ ἄλογο ποὺ μποροῦσε νὰ καβαλλικέψῃ καὶ νὰ φύγῃ. Καὶ τὸν παρέσυρε στὸ χτῆμα τοῦ Ραμόν, ποὺ ὑπῆρχε ἕνας μεγάλος λάκκος. Ὁ γάλλος κύττοξε τὸν λάκκο μὲ περιέργεια.

— Τὸν ἀνοίξαμε γιὰ νὰ θάψουμε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ τόπου μας ! τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου καὶ μὲ μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὸν ἔρριξε μέσα.

— Καὶ τὶ ἀπόγινε παποῦ ;

— Ὁ Γάλλος σήκωσε τὰ χέρια ψηλὰ καὶ ζητοῦσε βοήθεια. Ὁ πατέρας μου ὅμως πῆρε ἕνα φτυάρι καὶ ἄρχισε νὰ ρίχνει τὸ χιονισμένο χῶμα μέσα στὸ λάκκο.

— Καὶ ὁ στρατιώτης ;

— Τὸ χῶμα ἀνέβαινε σιγὰ—σιγὰ καὶ τοῦ μάγκωσε τὰ πόδια. Αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακαλεῖ νὰ κλαίει. Ὁ πατέρας μου ὅμως τοὔρριχνε χῶμα στὸ κεφάλι, μαζὺ μὲ χιόνια, μὲ πέτρες καὶ μὲ ὅτι εὕρισκε ἐκεῖ κοντά. Στὸ τέλος ὁ γάλλος λιγοθύμησε καὶ ἔπαυσε νὰ παρακαλεῖ.

— Ἄχ, Θεέ μου ! ψιθύρισε ἡ Τερεζίτα, τί ἤθελες νὰ κάνῃ ; Φταίει ὁ πόλεμος. Ἂν δὲν ἦταν πόλεμος δὲν θὰ τὸν βασάνιζε ἔτσι.

Ὁ Φίλιππας εἶχε κλείσει τὸ γαλλικὸ βιβλίο του καὶ ἄκουε μὲ προσοχή, ἐνῷ ἡ Τερεζίτα ἔκλαιγε.

Ὁ παποῦς ἐξακολούθησε :

— Στὸ τέλος ὁ πατέρας μου τὸν ἄφησε ἔτσι χωμένο στὸ λάκκο ὡς τὸ λαιμό. Ἕνας ἄλλος πατριώτης πῆγε κι' ἔκοψε τὸ κεφάλι του.

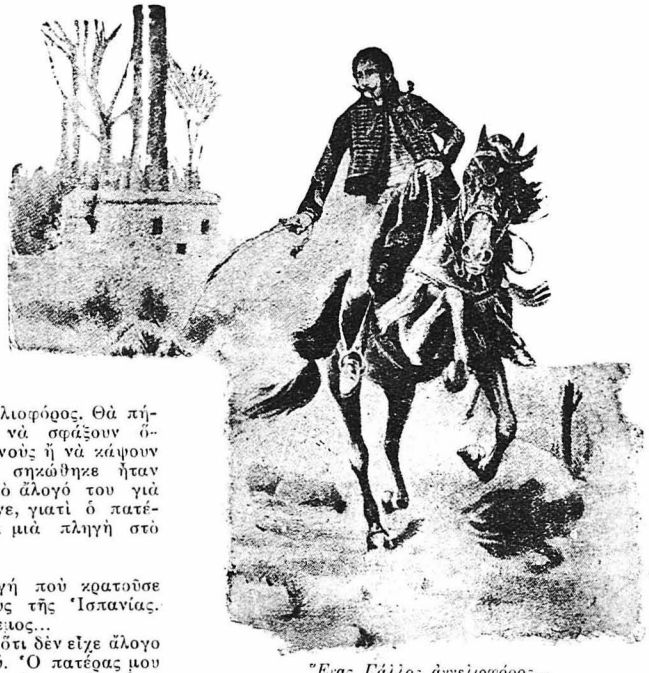

Ἕνας Γάλλος ἀγγελιοφόρος...

Σὲ λίγες ἑβδομάδες ἔπαψε ὁ πόλεμος καὶ ἔφυγαν οἱ γάλλοι. Ἀπὸ τὸν γάλλο αὐτὸν κρατῶ μόνο ἕνα χαρτοφυλάκιο γιὰ ἐνθύμιο μὲ μιὰ φωτογραφία κι' ἕνα γράμμα.

— Ποῦ εἶνε, παποῦ ; ρώτησε ὁ Φίλιππας.

— Ἐκεῖ, στὸ μικρὸ συρτάρι. Ἀλήθεια, μπορεῖς νὰ διαβάσῃς τὴν ἐπιστολή, Φίλιππα ; Ποτέ μου δὲν ἔμαθα τί γράφει.

— Ναί, παποῦ, καταλαβαίνω τὰ γαλλικά.

Ὁ Φίλιππας κάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζει τὴν ἐπιστολὴ τοῦ γάλλου στρατιώτη :

Ἀγαπημένε μου πατέρα,

«Τί τρομερὸ πρᾶμα αὐτὸς ὁ πόλεμος ! Φαντάσου νὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ σκοτώνῃς ἀνθρώπους ποὺ δὲν σοῦ ἔχουν κάνει ποτέ τους τὸ παραμικρὸ κακό... Ἀπόψε μὲ φιλοξενοῦν σ' ἕνα ἱσπανικὸ σπίτι. Φαίνονται καλοὶ ἄνθρωποι ... Ποιὸς ξέρει ὅμως ; Αὔριο ἴσως νὰ τοὺς σκοτώσουν κι' αὐτοὺς οἱ δικοί μας, γιατὶ πρόκειται νὰ καταληφθῇ τὸ χωριό τους. Τί φταῖνε οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ;

» Πατέρα μου νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴ Μαριάνα καὶ ὅταν ἔρθω μὲ τὸ καλὸ θὰ τῆς χαρίσω τὸ μεριδιό μου γιὰ νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν Ρονάρ. Πῶς πῆγαν τὰ σπαρτά ; Δὲν μοῦ ἔγραψες διόλου. Ἐγὼ τὸ πρωῖ φεύγω γιὰ τὸ μέτωπο μὲ σοβαρὲς διαταγές. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ χυθῇ πολὺ αἷμα. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του !...».

Σὲ φιλῶ, τὸ παιδί σου
Ρωβέρτος Πετέ.

Ὅταν ὁ Φίλιππας τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἡ Τερεζίτα εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ὁ παποῦς, ἀκίνητος, κύτταζε τὴ φωτιά. Ἔξω χιόνιζε βαρειά...

Ἀντόνιο Θοθάγια

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΟΙ ΓΡΥΛΛΟΙ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

ΤΟΥ L. LEMENSKI

Μιὰ φορὰ—πᾶνε τώρα πολλὰ χρόνια—ἕνας χωρικὸς ποὺ γύριζε τὸ βράδυ κουρασμένος στὸ χωριό του, ρώτησε ἀπὸ περιέργεια μερικοὺς γρύλλους ποὺ ἀπάντησε στὸ δρόμο του :

— Μὰ γιὰ πέστε μου ; Πῶς γίνεται ἐσεῖς οἱ γρύλλοι, ποὺ εἴσαστε μαῦροι καὶ λαμπεροὶ σὰν χάντρες, νὰ μὴ βγάζετε οὔτε ἕνα τρίλισμα, νὰ μὴ τριλίζετε διόλου τὴν ἡμέρα, καὶ μόνο τὸ βράδυ μὲ τὸ φεγγάρι ν' ἀρχίζετε νὰ τραγουδᾶτε ;

Καὶ οἱ γρύλλοι τοῦ ἀποκρίθηκαν, ὅλοι σύμφωνοι, μὲ μιὰ φωνή :

— Ἀ! μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο ! Τὴν ἡμέρα μὲ τὸ φῶς καὶ μὲ τὸν ἥλιο, κάνουν τέτοιο βούϊσμα γύρω οἱ σφῆκες καὶ οἱ μέλισσες, ποὺ ἂν θέλαμε νὰ μιλήσουμε κι' ἐμεῖς, ἡ φωνή μας θὰ πνιγότανε μέσα στὶς δυνατὲς ἐκεῖνες φωνές τους...

Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἄκουγε ἂν τραγουδούσαμε τὴν ἡμέρα καὶ δὲν θὰ πρόσεχε στὸ τραγοῦδι μας κανείς...

Ὁ χωρικὸς δὲν καταλάβαινε καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς κυττάζῃ μὲ τὴν ἴδια ἀπορία...

Μὰ οἱ γρύλλοι συνέχισαν μὲ τὴν ἴδια πάντα φωνή, ὅλοι σύμφωνοι γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγαν :

—Μὰ τὸ βράδι, τὸ ἥσυχο βράδι, ὅταν βγαίνει τὸ χλωμὸ καὶ ἤρεμο φεγγάρι, τὸ τραγοῦδι μας πρέπει ν' ἀρχίσῃ... Τότε ὅλοι μας ἀρχίζουμε νὰ τραγουδᾶμε μὲ τὶς μικρές μας φωνὲς κι' ἔτσι μὲ τὸ θόρυβο ποὺ κάνουμε τὴ νύχτα φανερώνουμε στοὺς ἀνθρώπους πὼς ἡ ζωὴ δὲν πέθανε τὴ νύχτα, ὅπως πολλοὶ νομίζουν...

Ἐδῶ οἱ γρύλλοι σταμάτησαν καὶ ἄρχισαν τὸ νυχτερινό τους τραγοῦδι, γιατὶ εἶχε πέσει πιὰ παντοῦ τὸ σκοτάδι...

Καὶ ὁ χωρικὸς ποὺ καὶ πάλι δὲν ἐννόησε τίποτα ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του μουμουρίζοντας...

— Τὰ παληόεντομα !.. Ἔχουνε πολλὲς φορὲς κι' αὐτὰ τὴ φιλοσοφία τους !...

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5 φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» ἀντὶ δραχμῶν 10.